

DẤU QUÊ

Khế Iêm

Phần 1: Cấu Trúc

NÍU LẠI

trút hơi thờ
 và ngồi duỗi ra
vào một nơi tưởng là đã tay trắng
 khom

lưng bất động như thế cho đến khi giọt
chuông chiều kia làm tan đi người và vật
kiến tạo im ắng mà lâu nay bị
che lấp bởi cánh liếp của lời kinh

rào bước ngoài mặt
đất và nhận ra có tiếng kêu

níu lại ở đầu ghềnh

NHAU QUA

cần câu miếng sầu ra mà rần rờng

hí lộng

mà gạ gẫm
nhau qua

sông lầy lộng chiều nôm phân thực

CÀ PHÊ

gác mái
con đò không
giả dụ vậy

ẩn dụ lời
đừng đùa bỡn với ký ức

nóng nảy

đã đến lúc phải chôn sống
cả hơi thở

tí tách
giọt cà phê rơi

CHỢ TRỜI

bụi bặm
ngôn ngang nắng gió

thờ chút hơi ngày hát cuồng

nghe ngóng
phế thải cả

xao xác, xao xác

chim muông bay

coi chừng hoàng hôn
đóng cửa lại

NGÃM RA

con gió trắng
trói buộc

đừng tưởng rằng mọi chuyện đều êm đẹp

nỗi buồn gắt
hẫng nhiên

đánh rơi mắt bực bội
khi đi rong

ngẫm ra là
chỉ tại cơn hắt hơi lúc rạng đông

ĐÊM

lang thang
đầu ghềnh cuối bãi

lắm nhảm
hôm qua hay hôm nay
cũng chẳng làm ai phiền hà gì

khi nào gió lên thì bảo

đi hái ít nụ hoa về
cho thơm đêm

DẤU QUÊ

phà vào lũ mực
tử bằng đất nung
vói tay nhón cái phôi

pha với khói
 tí tách
 con mắt góc
 xéch
 mé trong thế giới hai mặt một lời
 (ai ở ngoài lời)
vẽ lại hình dạng đã thành quen
thói

phầy con đường làm đôi
không biết lối nào có dấu quê

cũ

GIẬN

nói tận mặt
bằng cách ra đầu

đổ dầu vào lửa

hông

hách

nuốt giận và ném bực dọc về

cội

HOA THỊ

châm than
hỏi và ngã
 chiếc ghé há

mồm
ngủ trên sợi dây căng từ đỉnh đời này qua
đỉnh đời khác

 húc cùi chõ
làm động bước chân
vận tròn theo tốc độ của

CO DUỖI

thế giới trắng
trắng xóa

không mùi vị

sung phù
co và duỗi

kịch câm
lập đi lập lại

NGÀY

ngồi
ngó xéo
vào
vết nứt của im lặng

chéo chéo
hoang hoang

ném điếu thuốc lá
khô

giữa hỗn độn và phiêu hốt

TRẦM MÌNH

vuốt nhẹ
bình minh

cầm lời đi vào chỗ không hề biết trước
treo ngược vết thương gót chân bàn tay

ném thử chút man dã

và
đành chịu trầm mình không nói năng giữa thế giới vắng mặt

(và có mặt)

VỚI GIÓ

trọt chân té sấp không gượng dậy nổi

bằng cách hồi lộ với nhân gian
đừng để bị trời đẩy

thở nhẹ

ngồi lênh đênh trên đời tranh cời nắng
buộc vào cảnh non

ngậm trắng một đò lời
với gió

NGỌN NGUỒN

vỗ sóng
làm nhịp chèo

gieo quẻ bói
về ngày đời sau

có rảnh rang thì nhớ

nói chõ
vào khoảng không
nghe vọng âm

hóa ra là chẳng tìm đâu thấy ngọn nguồn

KHẼ GỌI

quét rác
chống chối

đừng để còn hạt bụi nào

ngần nghĩ
buông mắt
tìm kiếm quanh quất

khẽ gọi
quạnh hiu

DẤU VẾT

thò chân ra ngoài chiều rồi và
mắt nhắm mắt mở

cùng nhìn về hướng lúc sống
chết xảy ra chỉ

trong đường tơ kẽ tóc

mai mai kia đến hay đi
trói riết giây lâu vào

khoảng khắc giữa hơi thở bị nén lại
bởi con đường dẫn về cõi cửa hẹp

nói với đóa hoa chóng nở
lời chóng tàn
và phủ định mọi dấu vết

đã có từ lâu trên mặt đất

ROI RA

những khuôn mặt không quen biết
giống hệt nhau
lem (luốc)
đục đẻo gác
ngoài ta lũ tê giác (bằng sáp)
sâm sập
những hoàng hôn rẽ

tre
(và không ai nói với ai)
về con âm mở hồng cửa kéo

từng câu chữ rơi

ra môi và răng

BÌNH MINH

nghẽn ngãng
bắt chước tiếng lóng của bọn đầu đường xó chợ

dụi mắt

chạy đằng trời cũng không khỏi nắng

móc túi
không thấy ánh bình minh

QUAY GÓT

khóa trái cửa
ra bằng sợi dây nối giữa chân không và mặt đất
bói

chút tàn tro bình minh pha
vào màu

loang phỏ
gỗ ngôi nhà đã bị đóng băng và trong cái thế
chẳng đặng ùng
quay gót

tha hương

NHEO

những vòng tròn quay trên đầu
những vòng tròn lăn dưới chân

đôi chất ngẫu nhiên với ngậm
tăm bằng cú
qua con

phổ lai lai (cáo)
đám như trời giáng vào
mênh

mông đui và ngực. Lang thang cuồng
chật. Gỡ lỏng họng. Đông và
tây. Những khuôn mặt nhăn nhăn

nheo

HÍ KỊCH

con đường
(vẽ bằng than)

NHÂN VẬT

khập khểnh giữa bàn và ghé
dựa hẳn. vương chiều tàn. đánh
thức. lũ tĩnh vật dậy. bằng đủ mọi hợp
âm kỳ quái. để nhân vật. hiển hiện
(qua tưởng tượng, ấn tượng, lập thể, dã thú. . .)
là hình dạng. của bụi nhùi

*nói lóng
(với nhiều thứ tiếng)
đệm thêm phần hòa âm của lục lạc
(tựa như rập và roác)*

đội nón
đi vào chỗ dễ cáo và có thể
hóa thân

*hiểu thì hiểu không hiểu thì. . . mặc
xác*

bước
(qua khoảng trắng của ảo giác)

MÀN

*kéo lập tức trong nháy mắt để sao không
còn để lại dấu vết nào*

MUÔNG THÚ

loanh quanh
gác hai chân lên

đi bằng cách hát ngược trí nhớ

gió chướng
đâu mái đầu xanh

tháo cũi

tối tăm mắt mũi vì cố bắt lấy tiếng nói
của muông thú

PHIÊN MUỘN

cắt đứt góc rẽ vườn không nhà trồng

giả treo cổ lên cành cao

xuống phố gom rác rưởi về

đóng cửa lục ra nỗi phiên muộn

LỜI

đốt cháy lời
để mai kia một nợ

không truyền rao
không sách sử

nhưng ở bên kia chốn không lời
đóa hoa nở

lúc khởi sinh
ngôn từ đã bắt đầu gây mối hiểm nguy

lên núi hay xuống biển thì cũng chỉ là chuyện của nước non

CỎ NGÀN

sa

vào nơi lằm
than

túm đượ miếng gió rách
rười
ngoài đầu
đường

tọng chặt họng

rom rác và cả con cớ
đầu cua tai nheo

há
miệng cho chim chóc nhặt những
cọng mây giắt rãng
và phiêu hốt về một đồng

cỏ ngàn hời

QUAY

vòng tròn vòng tròn lại vòng tròn

tích tắc
kim đồng hồ
quay

phiêu phiêu như mai
sau

bị đóng đinh ở khoảng lưng chừng
giữa nguyệt và nhật

thực

CHỐNG GẬY

nằm vạ ngoài hè

phố

co

đuổi một chân
đồng thời ném mẩu thuốc ra ngoài không

gian

ngủ theo kiểu bị tẩu hỏa nhập ma
và thức bằng cách chống gậy
tìm
cho được sự thực về nguồn gốc vì sao

lãng cam

CÂM

hình nộm
(bằng rom)
dang tay ra

đừng bao giờ hỏi han gì về đời sống nhé

nếu nói không
sẽ biết thế nào là mồi lửa

câm như thóc

CHẤM PHÁ

phố và nhà
phân hóa giữa xám và trắng

chập choạng nét gãy trên đôi mắt đã quầng thâm

tím
tím than

ngồi như đá

QUÁT THÁO

đã bảo đừng bao giờ sinh ra

khó nói thật
cùng lắm thì trầm mình trong dòng sông

quát tháo

quay lại với nhân gian

MÁNG RƠM

thời dở người

vào và ra
tối và sáng

cứ làm lỗi và đôi co với thình không

khe khẽ
đập vỡ cơn lãng du

thống thiết về ngày sinh nơi máng rơm

HAN RỈ

không có chút le lối nào
lúc mở cửa

lục lợi đồng xu cũ
rất cũ

khoác áo

động tác có thật

la toáng
bằng thứ tiếng đã bị han rỉ

TÌM KIẾM

tu hơi bìa
đá chiếc lon ra ngoài

thốc tháo nốt nhạc rời
phân kịch hoang phế

tìm kiếm

cứ mờ mịt mãi rồi cũng có ngày phải sáng tỏ
về thuở khốn cùng
sống ngắc ngoải
cầu bơ cầu bắt

lóc cóc

vẫn biệt vô âm tín

PHIÊU LÃNG

đứng im
đừng quay lại nhé

vặn ngược thời khắc để
xóa sạch
thời phiêu lãng

nong nóng

cô liêu

VÔ LÝ

đứng ở đồng không

mắt phương hướng

tối xảm
mắt xiêu vẹo

túm lấy hồn nhiên
hỏi cho ra chỗ vô lý

ngheñ hợng

vẫn thấy là chỉ còn cách
dẫn xác vào hang hùm nọc rắn

NGÀN CHIM

quăng mẩu thuốc mắt rạ nâu

du kích
mong manh giữa im hơi và chiến tranh

bôi bác

tàng trữ hồ nghi về ngày không còn

dấu vết người

lú lo ngàn chim

MAI KIA

như chim chóc sống từ đọt mây ngủ
nơi khe hở của bầu trời và chiến

tranh với hư không tiếng nói đang rửa

cáu bản tự nở sinh hoa rơi đau

thương trên tàn cây đề bếp lửa làm
chảy máu những con đường cầm

bằng là một khoang chiều chết dẫm
giữa mệnh mỏng đến và đi

đi mà không đến còn có điều chưa
xong cột bình minh vào cọc nhọn

châm điều thuốc nhả ra từng mùa
đông công những con chữ thay

răng lật ngửa lời mai kia một nợ

BẾN LỬ

bập bẹ lời chiều tàn
đã tàn

mong manh cánh hoa ngâu thơm

thoang thoảng

ngậm trong răng nụ hôn
và gắt gông vì nỗi điu hiu đã đưa bước chân đi quá xa mép
rìa

của bếp lửa

KỊCH MỘT GIẤY

bình minh
(lại bình minh)
nhắc tới là sôi ruột

mời điều thuốc
không cháy

chắc lưới
đăng nào cũng đã bị mắc bẫy

hiên mưa
hiu quạnh quá

khán giả đâu
ở ngoài kia kia

màn

PHIÊU DẠT

đứng im
đừng quay lại nhé

vặn ngược thời khắc để
xóa sạch
thời phiêu lãng

nong nóng

cô liêu

THIỆU PHỤ

tóc

rối bời mắt
ngai

ngái gương lược
bàn và ghế tựa

soi sắc xanh vàng ấm

tình cầm

nén lại ngoài cửa ngoài

CHIỀU

chộp lấy hoang vu trên mắt
biếc

hôn nhanh nhanh
phím đàn trầm

ấm

gỗ

anh ánh
chiều vương

vực

NGHỆ

ăn là nuốt nghệ gân guốc giữa tráo
trợn và ngập phải chất sông sóng của nước
mắt mận nhạt môi hun
hút nghe khang khác chảy ngoài cơn cuồng

kia

ĐÁ

nhỏ tận gốc
rễ

cả cơn xúc động
kia

những con mắt vương vương
mở

đóng
những con phố thường thì
đông đông hẹp hẹp

những con mắt đá

nhau

CỘI NGUỒN

xấn tay áo lên
bước qua xác

những chiếc lá

máy mắt trái

tìm đi tìm lại chỗ cội nguồn
y như rằng

đã không cánh mà bay

TRONG CỘI

cầu kính
điều diệu lại

phớt tỉnh như chưa bao giờ bị đắm tàu

mắt rộng
hóa đá

nổi dóa vì không thấy rặng đông
trong cội

DẶN

gió chói
sung mắt

thử thời vận

ngón ngấu
mẫu bánh mì

đứng ở đầu đường nhìn về phía

có nói
cũng cạn lời

đành thôi

mai nhớ ra ga trở về nơi chôn nhau
nhé

HỎI

chân đất
lạ nhi

hút thuốc mãi
phà vào buổi chiều

cứ làm kẻ hát rong nghêu ngao cho đến bao giờ
chết đứng

quá lắm

phải chi đừng vắn vợ về nụ hôn
trong bóng tối
hồi chưa sinh ra
vào lúc còn ở ngoài bầu trời.

KIẾM SỐNG

gánh hát
rong
hơi hát khuôn mặt đã im
(và dị hợm đi)

còm cộm âm và nghĩa

chơi chiến thuật du
kích tĩa từng phần cho
đến khi nào thắm mệt

thì giả làm kẻ hoang
đàng lảnh quăng

kiếm

sống

Phần 2: dấu Quê

BẾN SƯƠNG

Đã vấy mây thành sao
Hát vang
Đã thôi
Đóng cửa
Đã mưa lũ

Tan tác. Trăng rú
Khuya khoắt trắng
Chân đất khe khẽ, cô liêu xưa

Ngùn ngụt đòi biếc nghe mê man
Ruộng dâu trôi về mắt nước lớn
Khói quê bao lời, thương chứa chan
Rưng rưng buồn chật lòng u uất

Đã đi. Còn gì, quê cũ nhi?
Đốt lửa soi thăm, đêm cũng điên
Bụi ảm giá chưa là quán lú
Thì đời, thì mộng vẫn thất tán

Tình nặng hốt nhiên thấp thoáng núi
Chưa chi ngàn rộng đã biên cương
Bên kia biển mặn, lốc gió hú
Có rất nhiều, hoa rơi bên sương

Thì thâm. Tỏ đèn
Xứ nắng lóa
Tưởng rằng tiếng nói như xác ve
Cánh chim chết giắc trên non đá
Có biết trâm luân. Chỗ cát xóa.

NGHI HOẶC

Nước mắt

Hùng đông
(Và hùng đông nước mắt)

Không gian hát
Gió ngược đòi truy
Ký ức đắng

Cãi cọ với trăm năm về nỗi hẩm hiu
Dốc ngược tiếng nói, búp lá khóc
Nhè nhẹ hồ trái tim quen ngoài đồng bằng
Giữa mái rom lửa mưa, nụ hôn trắng

Dĩ vãng tằm
Nghe tóc sương thì thâm bên kia bờ môi là dòng sông
Có hoang phế trôi

Ngồi đã thú
Hong khô lam lũ
Gặm nhấm lời kết án từ nguồn cội

Trong hầm giam thời gian
Thấy bão rung vỡ, chiều rộng
Bước vội vòng quay khôn quản

Hoài cảm mãi ngày
Tỏ tình
Giác rừng sẫm.

CHÓN KHÁC

Hạt mầm
Nảy trên cánh đồng gió ám
Vàng vọt nỗi nhớ mong, chim muông gõ vào cánh chiều buồn

Ai, không ai trong ta, thấy được chỗ cuồng nước mắt
Ai, không ai trong ta, đi ngược lại đời người
Soi, từng vết bạc thời gian nơi mái rom

Có bao giờ nụ hôn khát một mặt trời
Cho môi khô sương thành trái đắng

Hỏi ở ngoài đầu hôm sớm mai
(Nước, đã chiến trường từ muôn trước
Mãn ngày

Ai quang gánh con điên rồ kia)

Nghe rất nhẹ, rất xa ngực rùng thớ đất
Ai, bao lâu nay đứng ở ghềnh sông
Gọi mãi, theo về nắm sừng hư thực
Gọi mãi, trôi vèo cuộc nhẩn bình minh

Thà nói nhỏ cho xong, ta người không thực
Thì với lấy nghi tình quay tìm chốn khác
Ta chẳng đợi người, ta chẳng đợi ai.

KHOẢNH KHẮC

Tặng PVC

Đã thờ
(Giọng tiếng bát vỡ)
Đã rợn người gọi
Trăng kiêu binh

Giữa góc gác của biển đời mọc
Rực đồng xấp
Mảnh gió môi, bình minh

Ướt áo tạt
Mắt đắm lấp lú
Sương khói lỏng
Cửa bước ngất
Hát hồng, mùa chim ca

Tảng lờ
Im. Thật im. Rực rỡ
Tóc bạt chiều run cần
Vết thương xa

Ôi giấc mơ, và mơ
Hoa diềm nhiên, từ độ
Tro ngàn
Đằng hắng
Cho đỡ nhớ rừng mật xanh.

GIẢ TẶNG

Dẫm lên quá khứ
Điêu diu nghe trái tim ngàn năm rong sương

Ở biên kia đường hầm đóm lửa xanh hắt hiu
Ở bên kia rừng đôi lũ chim chóc kháo nhau về chiều nghìn trùng
Trên ngực biếc mênh mông, giấc mơ

Ai hát ca nhanh, phiếm du mãi lời hong phơi
Cuồng môi, tóc bay
Lăn lóc đời ngày, hỏi quê đâu
man mác dòng sông

Đội cho khoảnh khắc vòng kềm gai
Ngồi chờ nổi đờ vỡ, im sững
Lần lút trong cõi bên, tang thương sao

Đốt cháy bao nhiêu cánh gió buốt
Mắt hoen, góc núi ngun ngút quên
Như xa, những hồn nước và đất
Đã qua phân tranh, mộng và kịch

Giả tặng
Là bão tố cuốn đi
Mặt đấng của thời ngồn ngang trăm mối

Là ẩn dụ về lời nguyện
Mảnh xương hóc
Hóa thân thành tai ách
và đu dây

ÂM Ớ

Trói chặt
Những khoảng khắc, và ngã
Hôn tang thương
Cùng mộng

Hoài mắt nhớ
Cõi thuở, dăm dăm mãi gió sao bay
Trên ngọn ngàn làm li nụ hôn mùa đông

Long lanh tóc

Đã ra ngoài bầu trời hồi non đời còn để lại tiếng cồng buồn
Thấm cơn mưa tuổi tác, vầng trăng xưa chứa chất giọt mây cuồng

Rơm róm nói
Phục sinh chiều

Hồi là hồi nụ cười kia đã thốt
Môi cánh thơm
Sầu lạ
Ngực hoa ngày

Nhặt tiếng khóc
Lãng trí nhé, kẻ mở cửa lấy tai ương kết thành vòng gai

Trên chiếc bè trôi
Và không trôi
Ngọn lửa thổi
Ấm ớ về thời mênh mông quạnh hiu.

GỬI NGƯỜI ĐỒNG HÀNH

Lũ chúng ta lặng nghe roi ngàn roi cùng niên kỷ
Bay vèo một thoáng

mà chưa hay

Như tiếng nói

đứng bằng hai chân

ném ngược thời gian vào chốn khác

Trong cùng nổi

nhớ không

đã tình dăng dăng

Bởi chớp mắt yêu đương đong đầy biển mặn
Bởi muôn kiếp chim muông thổi lời biển sâu
Khá gọi mênh mông giữa rừng siêu thực
Kéo dẫn cội nguồn

ngang hố đêm

Đứng ở đầu hôm hú về đầu ghềnh
Lũ chúng ta mang theo gánh chiều sần sượng
Lũ chúng ta thiên đi từ nơi hồng hoang
Trăm gió qua đi

nhìn ra đời quạnh

Bao cánh mai nay còn nơi đồng xanh
Đang run lên vì mưa sa
ngoài dậm
Một cõi thình không nằm trong sương
lửa
Đang lồi thoi vì xưa sau
xa xa đóm cỏ

Lũ chúng ta chẳng hề thật có
Lũ chúng ta chỉ là bèo giạt
Lũ chúng ta như là hoa trôi.

Phần 3

NGỤC BIẾC

Căn phòng kín bưng. Ánh sáng hắt vào từ một hàng chần song thấp, ngẩn. Ba người đàn ông ngồi bó gối. Im lặng. Một lúc sau.

Người đàn ông 1 (với người đàn ông 2): Anh tội gì?

Người đàn ông 2: Ta tội gì? Ta tội gì à?

Người đàn ông 3: Khi ta sinh ra trần trụi trên mặt đất.

Người đàn ông 1: Chiều đã tàn.

Người đàn ông 2: Bình minh đây. Ta nghe có tiếng chim hót.

Người đàn ông 3: Bình minh à? Khi tôi vào đây cũng có tiếng chim hót.

Người đàn ông 1 (với người đàn ông 2): Nhớ lại lúc ta ngồi cà kê.

Người đàn ông 2 (với người đàn ông 1): Thuở đông tàn. Một thuở đông tàn. Anh bắt đầu toàn bằng những lời bịa đặt. Tôi còn đang bận cời bỏ...

Người đàn ông 3: Hỡi ơi, khi nhà tù làm ta ngộp thở thì các anh cứ lái nhái về những lý do vu vơ. (Lớn tiếng) lúc ta rong chơi, ta ngủ, ta thờ, chưa đủ để bị nhốt trong hầm tòi hay sao?

Người đàn ông 1: Anh im đi. (Đứng dậy đi rờ rẫm) một nơi u ám.

Người đàn ông 2: Không một kẻ hở.

Người đàn ông 3 (ngạc nhiên): Vậy mà ta đã chui ra từ... mâm dối trá... Mà sao khi không ta lại sa vào tay bọn chết bầm này nhỉ?

Người đàn ông 1: Một nơi đây rác rưởi.

Người đàn ông 2: Không hơi ấm.

Người đàn ông 3 (đứng lên, bắt gờ túm chặt lấy người đàn ông 1): Anh là ai? Anh là

ai? Tại sao anh lại bắt ta? (Nhàu nát) trong lúc ta đang khốn khổ với giấc mơ man rợ...

Người đàn ông 1 (*dằng co*): Tại sao anh bắt ta? Trong lúc ta đang lắng nghe...
(*Ám ức*) con hấp hối của ngàn xanh.

Hai người cầu xé nhau dữ dội, cho đến khi mệt nhoài... Cùng đứng im.

Người đàn ông 3: Tại sao anh bắt ta?

Người đàn ông 1: Tại sao anh bắt ta?

Người đàn ông 3: Cứu tôi với.

Người đàn ông 1: Cứu tôi với.

Bỗng có tiếng chân bước dồn dập. Cánh cửa hé mở vừa đủ từng người lọt vào. Các cô gái cầu nhau, đứng chụm lại. Cửa đóng. Hai người đàn ông buông ra. Im lặng một lát.

Người đàn ông 2 (*với các cô gái*): Các cô tội gì?

Các cô gái: Đề tôi lấy ra coi.

Người đàn ông 3 (*với người đàn ông 1*): Tôi phải nói với anh điều gì?

Người đàn ông 1: Con ác mộng đã hiện ra.

Người đàn ông 3: Hãy tóm lại.

Người đàn ông 2 (*nói một mình*): Mọi chuyện đều vô ích khi những khoảnh khắc cứ trôi đi.

Các cô gái (*nói với nhau*): Tôi không thấy. Tôi không thấy gì cả.

Người đàn ông 1: Thôi cũng đành phó mặc.

Các cô gái (*nói với nhau*): Đùng động đây.

Có tiếng cười.

Người đàn ông 3: Đồ ngu ngốc.

Các cô gái (*nói với nhau*): Thì ra... Cái sẵn sù của mặt mũi rõ ràng đâu phải là bằng chứng của sự đổi thay... Vậy mà ta cứ mãi lần mò...

Người đàn ông 1 (*với người đàn ông 3, sùng sộ*): Anh nói ai?

Các cô gái (*nói với nhau*): Thử lột trần...

Nhiều tiếng cười.

Người đàn ông 2 (*với người đàn ông 1*): Anh nói sao?

Các cô gái (*nói với nhau*): Phải đập tan cái bí ẩn mệnh mông kia mới được.

Im bật

Người đàn ông 3 (*bình tĩnh*): Chẳng có gì phải cãi cọ. Các người chỉ thích om sòm vì những chuyện chẳng ra đâu. (*Với các cô gái*) này cô, bên ngoài trời còn sáng không?

Các cô gái (với người đàn ông 3): Khi chiều vàng...

Tiếng thanh: Lúc nửa đêm.

Tiếng khàn: Tôi biết chắc là ban mai.

Người đàn ông 1: Trời còn sáng không? Có gì anh phải hỏi sáng hay tối? Sao anh không căng mắt ra mà nhìn xem... Ở cái nơi đáy cùng này mà anh lại tưởng tới một đốm mây rơi... Khi ta sinh ra trong hang đá...

Người đàn ông 3: Lúc lọt lòng...

Người đàn ông 1: Ta đã từng nằm gai nệm mật.

Người đàn ông 3: Đừng loái khoét.

Người đàn ông 2 (với các cô gái): Các cô tốt tươi như cây cỏ... Nhưng sao lại cứ bần khoản về một nỗi tiêu ma. Hỡi ơi, cuộc rồ dại chưa xong thì các cô lại bày thêm một trò trớ trêu khác. Hãy cút đi cho khuất mắt.

Các cô gái: Anh nói chơi ư?

Tiếng Thanh: Anh châm biếm.

Tiếng khàn: Anh nói chơi thật ư?

Tiếng nhiều người: Anh cố tình châm biếm?

Người đàn ông 1 (với người đàn ông 3): Anh chửi tôi đấy à? Có thật là anh muốn phi báng?

Người đàn ông 2 (với các cô gái): Có thật là các người muốn phi báng?

Người đàn ông 3 (với người đàn ông 2): Chúng ta đi thôi... Đi khỏi cái nơi phiền muộn này, lên một mỏm núi có cây xanh và thú lạ.

Hai người khoác tay ra đi, đùng phải cánh cửa, dội lại.

Người đàn ông 2 (với các cô gái): Cuối cùng rồi ta cũng gặp nhau.

Người đàn ông 3 (với người đàn ông 1): Cuối cùng rồi ta cũng gặp nhau.

Các cô gái (với ba người đàn ông): Tại sao các người chưa lui vào khu rừng... ẩn mật? Các người chỉ làm bộ hồ nghi để cho tan mất bao nhiêu con cuồng mộng. Rồi các người còn nỡ bắt tiếng nói phải chịu đựng cả một cuộc tồn vong. Các người cầm đi, cầm đi, cầm đi.

Ba người đàn ông: A! Cái bọn lão xược.

Các cô gái: A! Cái bọn già hòng.

Các cô gái ồn ào, dọm tới. Ba người đàn ông nắm tay nhau, lùi lại.

Người đàn ông 1 (nói nhỏ): Ta chạy thôi.

Người đàn ông 2: Phải, ta chạy thôi.

Người đàn ông 3 (nói to): Ta chạy thôi.

Ba người cùng quay lại, chạy đi, đùng phải cánh cửa, ngã xuống. Bất động. Một lúc sau... Có gắng gượng dậy, diu nhau trở về chỗ cũ.

Người đàn ông 2 (với các cô gái): Cuối cùng rồi ta cũng gặp nhau.

Các cô gái (với người đàn ông 2): Anh làm ta cảm động.

Cười khúc khích.

Người đàn ông 1 (với người đàn ông 2): Giữa thanh thiên bạch nhật anh lại dám tỏ tình à?

Người đàn ông 2 (với người đàn ông 1): Anh vẫn quen thói bốn cột. Anh cũng biết rằng mặt trời biến mất khi chúng ta còn thơ ấu. Và anh đã ôm tôi khóc ngất giữa một đêm trăng non.

Người đàn ông 3: Ta nhức nhối toàn thân. Mà các anh lại cứ lảm nhảm về trăng với sao. Thế còn mặt đất đang run rẩy dưới chân ta? (Tức giận) Đúng là các anh muốn chơi xỏ khi xui tôi ngụp lặn dưới bùn nhơ.

Người đàn ông 1 (với người đàn ông 2): Anh hãy ôm cái dĩ vãng của anh đi đi. Tôi đâu có mắc mớ gì tới những cái vớ vẩn của anh.

Người đàn ông 2 (thất vọng): Thế là ta lại lang thang một mình với nỗi cô quạnh. Ôi, rừng hoang, rừng hoang, rừng hoang...

Người đàn ông 3 (với các cô gái): Còn cái lũ yêu tinh này.

Người đàn ông 2: Cái lũ yêu tinh này.

Người đàn ông 1: Cái lũ yêu tinh này.

Các cô gái: A! Một bọn gàn dở.

Các cô gái hùng hổ, bao quanh. Ba người đàn ông sợ hãi, lùi lại.

Người đàn ông 1: Tôi trốn đây.

Ba người cùng lùi lại một bước.

Người đàn ông 2: Thôi trốn đi.

Ba người cùng lùi lại thêm một bước.

Người đàn ông 3: Đến nước này, ta cũng phải trốn thôi.

Ba người vừa ngó chung quanh vừa kéo nhau đi nhanh ra cửa. Bỗng có tiếng ồn ào rồi rất nhiều bước chân dồn dập và không ngớt... Cánh cửa mở. Thêm một tốp con gái ủa vào. Ba người đàn ông ôm lấy nhau, đứng dựa sát tường... Trong lúc các cô gái xô đẩy, la hét, cào cấu kịch liệt... Căn phòng bị nênm cứng đến nỗi mọi người không ai cựa cựa nổi. Cửa khép chặt.

Ba người đàn ông: Cứu tôi với.

Các cô gái: Cứu tôi với.

Tiếng kêu thét rồi chỉ còn là tiếng rống, tiếng rên, tiếng thở dốc. Mọi người lần lượt ngã xuống, vật vã, chồng chất lên nhau... cho đến khi căn phòng chỉ còn vừa đủ ánh sáng để nhận ra những khối đen bất động và im lặng.

MÀN

Tập thơ “Dấu Quê” gồm ba phần: Cầu Trúc, Dấu Quê và Ngục Biếc, như nét vẽ nguệch ngoạc một nẻo đường, mang ý nghĩa: Chúng ta thúc đẩy phải ra đi bởi vì vẫn ám ảnh có một chỗ quay về. “Ngục Biếc” được hoàn tất vào khoảng 1984, nhân vật và khung cảnh có thật, tác giả chỉ thêm vào lời nói như một bài thơ trong dạng kịch. Tập thơ được Trầm Phục Khắc và Văn Mới chủ trương xuất bản năm 1996 tại Orange County, California, Hoa kỳ.

Bìa “Seattle by Night – Arrylic on canvas của họa sĩ Nguyễn Đại Giang. Phụ bản của các họa sĩ Thái tuần, Ngọc Dũng và Đình Cường.

ghi chú: bản đánh máy do chính tác giả gửi

Khế Iêm

Nhà thơ. Sinh năm 1946, tại Bắc Việt Nam. Định cư tại California Hoa Kỳ.

Chủ biên tạp chí Thơ tại Hoa Kỳ.

Cộng tác với Văn, Văn Học, Hợp Lưu, Trăm Con

Tác phẩm đã xuất bản:

Hột Tuyết (kịch, Sài Gòn 1972), Thanh Xuân (thơ, Hoa Kỳ 1993), Dấu Quê (thơ, 1996), Tân Hình Thức (tiểu luận Văn Mới 2003)

Có bài trên các tuyển tập :

Thơ Việt Nam Hiện Đại (nxb Hội Nhà Văn, VN 1994) , 20 Năm Văn Học VN Hải Ngoại (Đại Nam -1995), Thơ Văn Hải Ngoại Năm 2000 (Việt Thường Montréal, nxb Văn Mới, Hoa kỳ 2000).
(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)